

Els nostres MENAs

Suposo que a dia d'avui a la gent mínimament ben informada sap que quan hom parla dels MENAs ho estem fent dels immigrants menors d'edat -nens i adolescents que no tenen encara els divuit anys- que han arribat sols a casa nostra a la recerca d'una nova vida i que pul-lulen, desvagats, pels nostres carrers. Com que actualment tenim tendència a abreviar les denominacions, doncs ara ja en tenim una de nova, referida tècnicament als Menors Estrangers No Acompanyats. No és pas un fenomen nou, però sí que als darrers temps ha pres una gran volada perquè la seva entrada a la nostra societat ha estat força important, numèricament parlant. Per altra banda, el fet que alguns d'ells -en un nombre percentualment més baix que els que no formen part d'aquest col·lectiu concret, tot s'ha de- hagi delinquit ha fet que alguns col·lectius ciutadans, manipulats per determinats partits d'extrema dreta feixista, hagin sortit al carrer per anar-hi en contra i s'han produït, fins i tot, atacs en alguns centres d'acollida d'aquest jovent.

Manresa i el Bages no n'han estat pas al marge d'aquest nou fenomen i la seva presència ha estat ben palpable en alguns espais urbans, fet que ha generat una certa inquietud. En una societat històricament oberta, de pas i d'acollida com és la nostra i on el mestissatge forma part de la nostra idiosincràsia, aquest fet no hauria de ser un gran problema si es disposés dels recursos adients per entomar aquest repte. Els centres d'acollida i educacionals que tenim, gestionats per la Generalitat amb l'ajut d'entitats i ajuntaments, s'han vist desbordats per l'allau de noves arribades que, segons he llegit, des del 2016 cada any s'han anat doblant. No entraré a comentar si la tasca dels educadors i els programes de reinserció són eficients i efectius. Ho desconec, però sí que s'endevinen clarament insuficients els recursos públics que s'hi destinen. Per altra banda, Catalunya no rep el finançament adequat per part de l'Estat per fer-hi front. Al contrari, s'hi veu per part seva una voluntat clarament centrifugadora del problema cap a Catalunya, ja que envia una part ínfima dels fons que hi té destinats, molt per sota del que reben algunes comunitats que acullen molts menys MENAs. I aquest Estat gasiú i ineficient que ens toca patir és qui controla la política d'immigració, però mira cap a una altra banda quan «comunitats desafectes» -com és ara la nostra- demanen insistentment ajuda per intentar arreglar el problema.

Jo soc del parer que estem massa controlats pels estats i que no té cap sentit denegar l'acollida i l'establiment dels immigrants, siguin de l'edat que siguin i vinguin d'on vinguin. De fet, al llarg de la ja dilatada història de la humanitat, totes les comunitats han anat emigrant per motius diversos: econòmics, ecològics, bèl·lics... I tota la burocràcia destinada a controlar i registrar la gent és una pèrdua enorme de recursos. També perquè després hom no té possibilitats reals de fer-la complir i hi ha milers de persones vivint aquí irregularment. N'hi hauria d'haver prou amb el compromís de complir les normes de convivència de les quals ens hem dotat, ensenyant els nousvinguts a respectar la cultura mil·lenària que hem anat construint entre tots i que ells també contribuiran a enriquir. Ben mirat, tant és si qui ha fet una malifeta és nascut aquí o no. És d'una demagògia repugnant atribuir tots els mals als nousvinguts, com si els que són d'aquí fossin uns sants. És cert que cal ensenyar-los, especialment als joves, les normes cíviques de casa nostra. I que si tenim gent sense educació i sense feina les possibilitats que entrin al món de la delinqüència són més altes. Però no necessàriament s'ha d'estigmatitzar tot un col·lectiu, ja que la major part dels seus membres tenen ganes de formar-se i progressar socialment. Dit això, crec que s'ha de tenir alhora tolerància zero envers els mal educats i incívics. I, no cal dir, els lladres i els violadors. Una societat laxa i permissiva en aquest àmbit té el perill de caure fàcilment en el populisme i la xenofòbia que encara empitjora més les coses. I, com diu la dita clàssica: val més prevenir que curar!